

[Dorte Bennedsen]

Hr. Glønborg spørger, hvad der egentlig er kriteriet for, at et stof bliver, jeg tror, han brugte udtrykket udvalgt, så der skal advares imod det. Det skal jeg ikke gå i detaljer med her, men IARC har jo en helt klar procedure, som det også delvis fremgår af bemærkningerne til forslaget, for, hvornår stofferne skal i den ene eller den anden eller den tredje gruppe. Jeg kan ikke se, at Danmark skulle have nogen som helst grund til at gå imod den opdeling og inddeling, IARC har foretaget.

Men som sagt: Jeg vil godt sige tak for de, synes jeg, positive holdninger fra ministerens side. Jeg vil godt have svar på, om ministeren ikke kunne tænke sig – i betragtning af, at det som sagt er tredje gang, sagen rejses, og at vi har modificeret vores forslag, vi har taget de stoffer, som i dag bruges i Danmark, i forhold til, hvad vi gjorde ved det første forslag i 1986 – at sætte lidt mere fut i sagen, også med hensyn til de stoffer, der kun er i overvejelsesfasen for øjeblikket.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg skal med det samme sige til fru Dorte Bennedsen, at det er ganske rigtigt, at tingene har været længe undervejs. Alligevel er der sket noget på området, vil jeg sige.

Så skal jeg prøve, om jeg lidt mere overordnet kan sige noget om, hvad der egentlig sker, og så forsøge mig én gang til. Somme tider har man virkelig brug for en tavle herinde. Det tror jeg kunne lette nogle af tingene, i hvert fald her.

Nu snakker jeg først om de 16 stoffer, nemlig dem, der bruges mere end 1 kg af her i Danmark. Jeg skal komme tilbage til enkeltbetragtningerne til hr. Gade.

Af de 16 stoffer på over 1 kg forhandles de 8 allerede i EF. De 6 er de farligste og de 2 lidt mindre farlige. Alle er farlige. Vedrørende de 4 af de 8, der er tilbage af de 16 stoffer, jeg snakker om, har Miljøstyrelsen besluttet at fremsende forslag om mærkning og overvejer 4 til. Så er vi nået op på 16.

Jeg er ikke helt klar over, hvorfor man ikke er færdig med overvejelserne om de sidste 4 stoffer. Det skal jeg se på, men det kræver en lang række tekniske undersøgelser. Det er ikke noget, hvor man bare kan sige: Nu fremsender vi det. Det kræver alverden af dokumentation og alt muligt andet, der skal med, så det er ikke én A4-side, man kan nøjes med, når man sender sådan et forslag frem. Det er mere indviklet.

Det, der er under overvejelse, er de 16 stoffer, der anvendes mest af her i landet. Det er sådan set kun 4. Resten er besluttet. De 8 er allerede til forhandling, og de 4 vil blive fremsendt.

Så kan man sige – det er til fru Dorte Bennedsen – at vi kunne starte med at bruge sikkerhedsklausulen på de farligste stoffer, og det er selvfølgelig rigtigt. Spørgsmålet er, om man skal bruge sikkerhedsklausulen på de stoffer, der forhandles, hvis vi i øvrigt har et berettiget håb om, at man er ved at være færdig.

Det er de oplysninger, jeg har, men det er klart, at vi vil checke dem, for noget af det har trukket i langdrag. Det er min fornemmelse, at de har høj prioritet i EF-arbejdet, og det er min begrundelse for, at jeg ikke synes, man skal anvende sikkerhedsklausulen, når det drejer sig om dem, der er undervejs, altså de 8. Så kan man selvfølgelig diskutere, om vi skal gøre det for de stoffer, vi nu vil fremsende, og dem, vi overvejer at fremsende. Det er rigtigt, det kunne man gøre.

Det er en diskussion, jeg synes, vi skal tage i udvalget, hvor jeg godt vil diskutere nærmere, hvordan jeg på basis af det halve års erfaring, jeg har med EF-miljøministrene, vurderer virkningerne af det, vi foretager her i landet.

Det vil jeg gerne have lov til, inden vi træffer endelig beslutning om det, at diskutere i udvalget. Jeg har, synes jeg selv, efterhånden fået nogle erfaringer. Det skal jeg vende tilbage til.

Det er rigtigt, at når jeg delte det på den måde, jeg gjorde, så var det, fordi jeg ikke ville bruge sikkerhedsklausulen på de stoffer, vi ville fremsende. Men det kan vi diskutere og se, hvad det kan føre til.

Og det fører mig over til de sidste 18 stoffer, altså dem, der anvendes mindst af her i landet, for de 17's vedkommende under ½ kg, for det enes vedkommende under 1 kg. Er mængden det eneste kriterium? Nej, selvfølgelig er mængden ikke det eneste kriterium. Derfor ville jeg gerne have haft lejlighed til at dykke lidt mere ned i det, og det er noget af det, jeg synes vi kan gøre i forbindelse med enten statusnotatet eller udvalgsarbejdet i al almindelighed.

Men mængden – det er til hr. Gade – er alligevel ganske afgørende, når vi diskuterer miljøspørgsmål. Vi havde ingen problemer med nitrat, dengang vi ikke anvendte så meget handelsgødning her i landet, for at tage et eksempel. Det er altså mængden, der afgør det. Vi